

Fanfár

Osvát Erzsébet:

Hóvirágos zöld szoknyában

*Sarkig érő aranyhajjal,
kék kőkörcsin koszorúval,
hóvirágos zöld szoknyában
érkezett meg hajnaltájban.
Elámultam és megálltam.*

Ily gyönyörűt sose láttam.

– Szólj hát, ki vagy? – kérleltem én.

– Hogyan toppantál így élelem –

Megszólalt a szépek szépe:

Nap bújtatott köpenyébe,

fürge szellő szárnyára vett,

cinke dalolt fejem felett.

Vidd el a bírt, nem titok már:

a tavasszal találkozótál.

Egy korán sötétedős téli estén, amikor a hó fehérsége, a keményre fagyott föld feketéje és szürkéje helyett nagyon vágott már a szemem valami vidám, élénk látnivalóra, elővettem a filctollaimat. Először a zöldeket, majd a sárgákat és a kégeket kereste a tekintetem. Csak úgy, minden cél nélkül rajzolgatni kezdtem. Mire észbe kaptam, egy színes ruhájú, aranyhajú tündérféleség nevetett vissza rám a papírról.

„Tündér! – gondoltam – , tavasztündér! Bárcsak ideidézhetném, hogy a hosszú tél után mihama-

rabb varázsoljon körénk tavaszt! Bár csiklandozná már a napocska talpát, hogy mosolygion, szórna csak be zöld hajtásokkal a fákat, és ébresztene növényt, állatot, embert a téli mozdulatlanságból! Hiszen ide tudom idézni! Lerajzolom, verset mondok neki, gondolok rá erősen!”

Benneteket is megkérlek, tartsatok velem!

Ha mindannyian ennyire várjuk, biztosan nem késik soká a virágkoszorús Élet-tündér, a Tavasz...

Papp Melinda

